

Una pel·lícula de lladres

Com a cineasta, Kelly Reichardt forma part d'aquesta generació que va portar al límit certa tendència sotstractiva. Al llarg dels darrers anys ha sigut una de les mestres en el domini de la temporalitat, en la contemplació dels paisatges, en la captació del vuit per trobar petits instants de revelació i amb la creació d'històries senzilles que podien arribar a reinventar el cinema de gènere. Reichardt és autora de pel·lícules tan fonamentals dins el cinema americà independent actual com *Old Joy* (2006), *Wendy and Lucy* (2008), *Meeks Cutoff* (2010) o *First cow* (2020). La cineasta ha construït un camí a part dins del cinema americà i s'ha guanyat el prestigi en els festivals, mentre llançava una mirada feminista que, en moltes pel·lícules, li ha servit per qüestionar certs discursos sobre l'heroïtat i la virilitat masculina. Reichardt pertany a un model de cinema que vint anys després es troba en un moment de reformulació, que busca fórmules per reinventar el seu propi estil, tot mantenint-se fidels a si mateixa. A qualsevol persona admiradora de la cineasta pot costar imaginar-se Reichardt convertint *The Mastermind* en una pel·lícula d'atracaments i lladregots, però la realitzadora aconsegueix partir d'una mirada irònica cap al gènere per acabar projectant la pel·lícula cap a la clàssica història d'una errada. L'atracador protagonista és un llicenciat en Història de l'Art que planeja amb una banda de poca munta l'atracament a un museu d'art contemporani. El robatori és absurd, ho és el seu plantejament i el seu desenllaç. Tot plegat es troba allunyat de les clàssiques històries de lladregots a l'estil de les que componen *Ocean's Eleven*. Si busquéssim algun precedent podríem trobar-la com més propera a *Tarde de perros* (1975) de Sidney Lumet. Darrere el format que planteja es proposa dos objectius ben concrets. La primera és la de posar en crisi la figura de l'heroi masculí, encara que sigui fent el retrat d'un perdedor que es comporta segons els paràmetres de certa mística pròpia del cinema americà dels anys setanta. La segona premissa té a veure en la forma com intenta donar la volta a les fórmules creades als anys setanta durant l'esclat del Nou Hollywood. *The Mastermind* podria ser una pel·lícula de gènere, però no ho acaba de ser, s'hi resisteix.

Un cop perpetrat el robatori i després que la pel·lícula hagi seguit algunes pistes per acusar el delator, Reichardt se centra en la fugida. Durant una part sig-

The Mastermind

País: Estats Units, 2025

Direcció i Guió:

Kelly Reichardt

Intèrprets:

Josh O'Connor, Alana Haim, Hope Davis

Gènere: Drama

Durada: 110 min

Idioma: Anglès

Subtítols: Castellà

No recomanada per a menors de 12 anys

nificativa del metratge veiem un home que ha abandonat la dona i els fills, que s'amaga per no ser identificat i que busca algú que l'ajudi. A diferència de les clàssiques pel·lícules de gàngsters en què l'atracador acabava sent massacrada al seu darrer refugi, Reichardt prefereix centrar-se en el buit d'un personatge sense rumb. A partir d'una segona part la pel·lícula avança a partir dels mínims elements, amb una clara voluntat de fidelitat a un estil. Reichardt posa en crisi tot allò que conformaria una pel·lícula d'escapades que condeixen cap a la tragèdia. L'heroi és callat, el persegueixen, però no hi ha escenes d'acció, allò que predomina és el sentiment de crisi i el vuit. L'humor i el to més grotesc que acompanyava la primera part es perd, per conduir la pel·lícula cap a uns plantejaments que acaben essent més polítics. El més interessant de *The Mastermind* és que la fugida del lladregot té lloc l'any 1970. A les televisions dels Motels veiem que es parla de la crisi de la guerra del Vietnam, mentre que ens trobem com pels carrers de les ciutats americanes els joves es manifesten contra la política de Nixon. Al mig d'aquest context la policia està més pendent de perseguir els manifestants que del fet de capturar un atracador pensarós atrapat pels aires del temps. *The Mastermind* acaba essent una reflexió sobre la crisi de la masculinitat, sobre la crisi dels gèneres i sobre la incidència de la política en les formes del cinema actual.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona